röngast näppima, röngas kukkus körwast herra kätte, surrud akkas natuke engämä ja lügutama. herra pelos (kohkos) ja katsus et menema sai. —

Töised köik ölid jo märki saaned sellest ja arwa sid et herral ikke sääl kambris midägi salad ust on ega ta muidu nii tihti sääl ühi üksinda ei käi. Nüüd akkas peris herra tämä kääst salad ust pärima. Noor erra rääkis köik kuda meü jo teame. —

Läksid kahekesti seda ime asja katsuma. ime mis ime, surnud ingah tasa ja lügutah wähe. Wana herra wöttas töise rönga körwast wällä surnud sai täiesti elawaks ja seisis köige suremas-iladuses nende ees. —

Kui esimene ehmatuse hoog herrastel möö da öli; wötsid naad julgust akkasid neido kääst temä seisust ja elo saatust järel pärima. —

Läbi rääkimine wältäs kauwa, wiimne rää kis köik kuida asjad ja lugud ölled ja kui alu ta elo saatus tänini öld. —

Sün isa leis tütre ja tüttar leis isa. — Peig sai

prundi ja prunt sai peio! — —

Wana herra sai prouwa pääle weri wihaseks lasi tädä armutumalt ära ukkada. —

Noor herra kes teda sinna surnelt öli kannud, kösis ta oma prundiks; möne aja pärast said röömsad ja toredad pulmäd peetud.

Ja naad elasid kauwa önne rikkast abi elo. —

II Kunslik hohose waras. Juut. —

Praigusel ajal sahkerdawad juudid köik sugu, ka nimelt alt kää kaupatega; sugeste lüheh neil ka önneks rumalaid inimisi kauha juures pettä.

Aga ei öle kuula palju, et juut just wargussest oma pääd toidah. —

Aga see järel tuleh juut räägih üht wana aigast juuti, kes täis kuntsnik, ise äränis obose wargustes öli. —

Ühes külas eländ ka körd üks juut, kes just wargusse ammitist eländ ja päälegi tohoto rikkas öld. Mitmed peremehed nähned omi asju, ka obosi juudi kääst midä ta neilt waras-